

Zrcadlo minulosti

Nora Roberts

Návrh pro Ryder Sports. Sonya se podívala na svou nástěnku a otevřela složku.

Musela si připustit, že má unavený mozek, a rozhodla se, že si ji teď jenom znovu projde.

Tato zakázka představovala příležitost převést její podnikání z kategorie „stabilní“ do kategorie „vzkvétající“. A ona opravdu chtěla vzkvétat.

Kromě toho, na osobní úrovni, chtěla porazit Brandona. Vůbec nepochybovala o tom, že vede tým, který připravuje návrh jejího hlavního konkurenta.

A přes všechny charakterové chyby, kterými oplýval, musela přiznat, že svou práci umí výborně.

Ona tedy prostě musí být ještě lepší.

Začala procházet složku, trochu ji upravovat. A...

Vzhlédla a zamžikala, když na dveřní sloupek zaklepala Cleo.

„Promiň, říkala jsem si, že bys možná měla vyplavat nad hladinu a nadechnout se. Ale jestli se chceš ještě ponořit do práce, už jsem nakrmila Yodu.“

„Nakrmila...“ Sonya se podívala na hodiny. „Jak to, že je už sedm?“

„Protože už bylo šest – tou dobou jsem prošla kolem a Yoda se ke mně připojil.“ Cleo naklonila hlavu ke straně a zadívala se na Sonyu. „Nebudu ti říkat, abys přestala, jestli ti to zrovna jde od ruky, ale vypadáš, že bys potřebovala přestávku.“

„Nejen přestávku. Jestli nepřestanu, jenom něco zvrtnám. Pro dnešek skončím.“

„K večeři máme obložené chleby s rostbífem a zbytek zbytků. Co kdybych ti nalila skleničku vína?“

„To by bylo prima. Hned přijdu.“

Sonya uložila změny, zavřela soubor a zadoufala, že nebude vypadat moc hrozně, až ho otevře příště. Na chvíli se ponořila do práce natolik, že úplně zapomněla na čas, ale přinejmenším část té doby pracovala na autopilota.

Teď všechno odsunula stranou, aby to nechala uležet jako některý z Cleiných kulinářských výtvorů, a s portrétem v rukách sešla ze schodů. Opřela ho o stěnu v hudebním salónku, pod druhé dva portréty, jež našly v komoře u ateliéru.

Něco na způsob triptychu, pomyslela si, neviditelně propojeného.

„Po večeři tě dáme na místo.“

Když od obrazu ustoupila, na prchavý okamžik měla dojem, že zachytila slabou vůni otcovy vody po holení. Otřela se o ni jako rty o tvář, jako ruka, která jí pohládila po vlasech.

„Ale ty tady nejsi.“ Vzdychna. „Kéž bys tu byl.“

Přesunula se do kuchyně, kde už měla připravenou sklenku vína a pod stolem vyčkávací ležel Yoda.

„Jsi královna,“ řekla Sonya Cleo, když zvedla skleničku.

„Taky jsem pracovala docela dlouho, protože dneska stačilo večeři jenom ohřát.“

„A jak to jde?“

„Ta smluvní zakázka? Myslím, že jsem ještě nikdy neměla žádnou, která by mě tolik bavila. A obraz, který vyměním za plachetničku? Snažím se nelitovat, že jsem se ho vzdala.“ Cleo svraštila čelo a vzala si vlastní sklenku. „Doufám, že mi Owen postaví opravdu nádhernou loď a že si ten obraz pověsí na čestné místo. Tak, najíme se?“

„Už se těším.“

Usadily se ke stolu a Sonya se na Cleo usmála. „Nezapomeň, že Owen ten obraz s mořskou pannou chtěl od první chvíle, kdy ho uviděl – a dlouho před jeho dokončením. Určitě si ho pověsí na čestné místo.“

„Jestli ne, dám mu to sežrat.“ Cleo se pustila do pečeně, chleba a omáčky. „Podle mě plno lidí neumí do někoho správně rýt, ale já ano.“

„To můžu dosvědčit,“ poznamenala Sonya a Cleo se rozesmála.

„Ten ateliér, Son... Něco takového jsem potřebovala a chtěla, aniž bych si to vůbec uvědomovala. A doopravdy si myslím, že se díky němu moje práce zlepšila.“

„Já mám stejný dojem z té knihovny. A Xena,“ dodala, když si vzpomněla na svou africkou fialku, „ta tam v jednom kuse kvete.“

„Řekla bych, že jsme všechny měly být právě tady, v tomhle domě a teď. Na čem jsi pracovala, když jsem tě vyrušila?“

„Na Ryderovi. Poslala jsem Gigi návrh – vážně si myslím, že to funguje – a další ukázky nových reklam pro Moje dítě. Chvilí jsem pracovala i na další knižní obálce.“

„Máš hodně práce.“

„A jsem za to ráda. Možná by ses mohla podívat na ty návrhy obálek. Potom jsem chtěla jenom projít to, co jsem zatím připravila k návrhu pro Rydera, a nějak se mi to vymklo z rukou.“ Sonya zvedla skleničku. „K něčemu se přiznám.“

„Jen se mi vyzpovídej, dcero.“

„Tu zakázku od Ryder Sports chci získat, protože jde o úžasnou příležitost, obzvlášť pro někoho, kdo je teprve pár měsíců na volné noze.“

„Nezapomeň, že jsi předtím už roky pracovala v oboru.“

„Na to nezapomínám. Ale ve srovnání s By Design jsem pořád neskutečný zelenáč.“

„Ale neskutečně nadaný.“

„Díky, otče Fabaresi. Získání téhle zakázky vynese moje podnikání na novou úroveň a o to samozřejmě stojím. Ale malicherná část mého já tu zakázku chce, protože tím porazím Brandona.“

„To je přece jasné.“ Cleo mávla rukou. „A není na tom nic malicherného.“

„Připadá mi to tak.“

„Tak se na to díváš špatně. Chceš tu zakázku, protože je pro velkého zadavatele, a nabízíš jim promyšlenou, kreativní kampaň. Chceš ji, protože to obrovsky posune tvou firmu. A že to tím zároveň natřeš tomu kreténovi Brandonovi? To je jenom příslovečná třešinka na dortu.“

Sonya se nad tím zamyslela. „Třešinka na dortu je taky důležitá.“

„Jistě. Ale dovol, abych ti něco řekla, jako člověk, který tě zná skrz naskrz. Nebýt téhle zakázky – a já pevně věřím, že ji dostaneš –, skoro vůbec na toho darebáka nemyslíš. Přesunula ses dál – ve všech ohledech. Máš – a nezáleží na pořadí, ve kterém to říkám – firmu, kterou sama rozvíjíš, za-

jímavého sexy muže, který podle mě nemá sebemenší sklony k zahýbání, tenhle úžasný dům a všechno, co se k němu váže, včetně posláních, které ve své podstatě napravuje dlouholeté zlo. A ještě k tomu,“ usmála se a nabodla na vidličku bramboru, „máš mě.“

„To je pravda. Jestli nedostanu tu zakázku...“ Zvedla prst, než Cleo stačila něco namítnout. „Pořád budu mít tebe i všechno ostatní. Dál budu rozvíjet svou firmu. Ale jestli ji získám...“

„Tak se mi líbíš.“

„Vychutnám si i tu třešničku. Ne tolik jako dort pod ní, ale vychutnám si ji.“

Po večeri šly do hudebního salónku, sejmuly ze stěny mořskou scénérii a opatrně místo ní pověsily třetí portrét.

„Tohle nejspíš patří k tomu napravování zla.“ Sonya ustoupila a zadívala se na všechny tři nevěsty. „Když je tu takhle společně vystavujeme, prokážeme jim svým způsobem úctu.“

„Mají být vystavené společně. Ty portréty jsou stejně velké a jsou ve stejných rámech. I stylem jsou si hodně podobné. My mezi nimi vidíme rozdíly a tvoje mamka je uvidí taky, ale pro neškolené oko budou vypadat jako od jednoho malíře.“

„Já vím. To bude nejspíš taky tím, že byli dvojčata. Oba namalovali šťastné – možná ty nejšťastnější – okamžiky v jejich životech. Žádné stíny, žádný náznak tragédie. To se mi líbí.“

Shora se ozvala hlasitá rána a portréty na stěnách se zachvěly.

„Jí se to nelíbí,“ zahučela Cleo. „Ale ať má jakoukoliv moc, působí tu proti ní jiná. A my jsme její součástí. Takže...“ Cleo ukázala ke stropu zvednutý prostředníček ve chvíli, kdy jí z mobilu zahlaholila „My vám to natřeme“ od skupiny Queen.

Sonya se smíchem pohodila vlasy. „Za sebe k tomu jenom dodám *Trhni si*.“

Něco udeřilo do stropu, až se zhoupl lustr. Obrazy se znovu zachvěly, ale nespadly.

Ve tři ráno odbily hodiny. Vzduchem se linuly tóny klavíru jako slzy. Sonya se probudila, a ačkoliv ji bolelo u srdce, když uslyšela pláč, který k ní doléhal z dětského pokoje, nic ji nikam netáhlo.

Než však stačila znovu usnout, dveře na terasu se rozletěly a dovnitř vtrhl studený vítr.

Yoda se s divokým zaštekáním probudil a vyskočil z pelíšku.

Obklopila ji zima jako druhá vrstva kůže, zatímco se proboujovávala proti zuřícímu vichru. Dole něco bušilo do vchodových dveří jako beranidlo a v krbu zaplanul hučící oheň.

Přes kvílení větru, hukot plamenů a bušení zaslechla, jak mobil na jejím nočním stolku hraje „Vychází zlý měsíc“.

Jelikož se bála o Yodu, zvedla rozechvělého psíka ze země a dala si ho pod paži.

Slyšela, jak za ní něco volá Cleo, ale soustředila se na to, aby se proboujovávala ke dveřím.

Když sevřela v prstech kliku, mimoděk vykřikla. Bylo to, jako by přitiskla ruku k ledovci.

Ale nepouštěla ji a opřela se do dveří ramenem. Tehdy uviděla na zídce nad mořem tu postavu.

Tentokrát nebyla otočená k moři, ale k domu. Ozařoval ji bílý úplněk a ve větru, který vyčarovala, jí vlály vlasy i šaty.

Sonya zařala zuby a vši silou zabrala.

„Jen do toho, ty mrcho!“ vykřikla. „Udělej ten první krok do pekla. Přisám, že než s tebou skončuju, zbytek cesty tě tam dokopu!“

„A já jí pomůžu.“ Cleo se s vlajícími vlasy opřela do druhého křídla dveří.

Společnými silami je zavřely, opřely se o ně a dívaly se, jak se Dobbsová otáčí k moři. A skáče.

Úplněk se zmenšil na srpek, vítr odumřel. Zuřivé rány od vchodových dveří ztichly a oheň v krbu uhasl.

Sonya i Cleo sklouzly k podlaze a objaly se, rozechvělého Yodu tiskly mezi sebou.

„Jsme v pořádku,“ vypravila ze sebe Sonya, ačkoliv jí srdce poskakovalo z hrudi do krku a zase zpátky. „Co ty?“

Cleo přikývla, dlouze vydechla a znovu se zhluboka nadechla.

Sonya políbila Yodu na čenich. „Všichni jsme v pořádku.“

„Řekla bych, že zavěšení toho třetího portrétu ji vážně napružilo.“

„Vypadá to tak. Viděla jsi ji? Dobbsovou? Jak stojí na zídce?“

„Jo. Dívala se na dům. Nevím, jestli se dívala na nás, nebo to byl záznam toho, co se stalo před dvěma sty lety.“

Sonya se vyčerpaně posunula, aby se opřela zády o dveře.

„Vylákala Catherine Pooleovou ven a sebrala jí tam prsten. Myslím, že když nastřádá dost sil, dokáže čarovat i venku. Ale v domě je silnější. Tady je silnější.“

„A podle tebe část své síly dnes v noci použila na tohle představení. Je to klidně možné,“ přikývla Cleo. „Chtěla, abys ji viděla, chtěla, aby ses bála.“

„Přesto skočila. Nakonec skočila.“

„Co když musela? Smrt nemůžeš vrátit, Son. A byla to její sebevražda, její smrt, její krev, co zpečetilo kletbu.“

„Smrt nemůžeš vrátit,“ zopakovala Sonya a pravdivost téhle věty jí sevěřela srdce jako kleště. „Nemůžu pomoci těm nevěstám.“

„To není pravda. Nemůžeš jim zachránit život, protože už zemřely, ale pomáháš jim tím, že tu jsi. A pověsily jsme tři portréty – to taky pomáhá. Sakra, Sonyo, máš – my obě máme opravdu pěkný vztah s tvou babičkou.“

Cleo zareagovala písní „Jsme rodina“.

„Byla tady. Zahrála Johna Fogertyho, aby mě varovala. A pak jsi přiběhla ty.“

„Slyšela jsem štěkat Yodu, rány zdola i všechno ostatní. Teď se stáhla, cítím to. Dneska v noci už bude klid. Můžu zůstat u tebe.“

„Ne, to je dobré. Vážně jsem v pohodě. Nebudu tvrdit, že jsem se nebála, ale víš ty co, Cloe? Spíš mě to našťvalo.“

„Myslíš, že nepoznám tenhle výraz?“ Cleo poklepala Sonye prstem na tvář. „Byla jsi mnohem víc našťvaná než vyděšená. Opravdu si myslím, že se pro dnešní noc vysílila, takže se můžeme vyspat.“ Cleo sehrála zívnutí a zazubila se. „To je taky pěkná urážka.“

Sonya s ní plně souhlasila. Ještě jednou svou kamarádku objala a obě vstaly. „Díky za pomoc.“

„Jsem tu vždycky pro tebe. Uvidíme se ráno.“

Yoda se stulil do pelišku a Sonya si lehla do postele, aby následovala jeho příkladu.

Mobil jí tiše zahrál baladu Jamese Taylora „Máš přítele“.

„Já vím, že mám.“

A ještě než píseň dohrála, Sonya odplula do spánku.

Probudila se časně, plná energie – a odhodlaná držet se své rutiny. Jelikož už několik dní necvičila, rozhodla se zajít do posilovny.

Nejdřív si uvařila kávu a vypustila Yodu, aby se vyvenčil. Sama s ním vyšla za dům, vdechovala čerstvý vzduch a podívala se k lesu.

Možná později, pomyslela si, až budu mít přestávku, projdu se po lese.

Dala Yodovi snídani, pohladila ho.

„Musím si zacvičit.“

Považovala za další urážku Dobbsové, když otevřela tajné dveře na odpočívadle schodů a sestoupila do posilovny, kterou si Collin zařídil v části domu původně určené pro ubytování služebnictva.

Začala kardiocvičením a s myšlenkami na poslední noc se přesunula k činkám.

Čím budu silnější, tím líp, pomyslela si.

Dvakrát slyšela cinkání zvonku pro služebnictvo, ale nevšímalá si ho. Nepochybovala, že se ozývá zvonek Zlatého pokoje.

Doufala, že to Dobbsová bude brát jako další urážku.

Když se vrátila nahoru, uslyšela z přízemí poskakování míčku a usmála se.

Malý chlapec si hraje se psem – i to Dobbsovou jistě uráží.

Osprchovala se, převlékla se a zavolala ze schodů: „Jdu si dolů pro kafe a preclík.“

Když sešla do přízemí, Yoda ještě čekal v kuchyni. A všechna dvířka skříňů zůstala zavřená.

„Díky, Jacku.“

Při jídle odpověděla na ranní esemesky od mamky i na zprávu od Treye a prošla e-maily.

Gigi se zatím neozvala, ale jelikož bylo pořád časně, nedělalo jí to starosti.

„Pustíme se do práce, Yodo.“

S lahví vody v ruce a psem za patami zamířila nahoru do knihovny. Ve tři čtvrtě na devět usedla ke stolu.

„Začneme tam, kde jsme včera skončili. Ryderem. Jenom na hodinu.“ Pro jistotu si nastavila na tabletu budík a zapnula počítač.

Otevřela složku, zakroužila rameny.

A – potěšená dosavadním pokrokem – začala pracovat.

Měla pocit, že už se prezentace rýsuje, měla před očima celou reklamní kampaň a věřila, že s nafocenými snímky osloví obvyčejné zákazníky.

Fotografie zachycovaly normální lidi – žádné herce ani profesionální atlety –, jak používají vybavení od Ryder Sports: házejí míčkem, jedou na kole, cvičí jógu, hrají basket a tak dále.

Barvy a pohyb, děti, mladí i starší lidé. Corrininy snímky dokonale vystihovaly atmosféru, o níž Sonya stála. A jejich kompozice i popisky fungovaly. Chce to ještě trochu doladit, pomyslela si, ale je to zatraceně dobrý návrh.

Když se ozval budík, trhla sebou, ale přidržela se původního plánu. Ještě hodinku nebo dvě a bude moct otevřít návrh na velké obrazovce nahoře.

Provede nezbytné úpravy a vylepšení.

Ale prozatím složku pro Ryder Sports zavřela.

Ke svému potěšení našla v e-mailové schránce dotaz od právnické firmy, o které se zmínil Deuce. Před sepsáním odpovědi se podívala na jejich internetovou stránku.

„Jo, dokážu navrhnout lepší.“

Uslyšela, jak se chodbou blíží Cleo, a zvedla hlavu.

„Dobré ráno. Spala jsi po tom nočním představení dobře?“

„Jako špalek. Teď si musím dát kafe.“ Cleo se začala otáčet ke schodišti, ale ještě se zarazila. „Zapomněla jsem. Později sjedu do Poole’s Bay na nákup a tak. Chtěla bys něco?“

„Dochází nám máslo a kola. Nejspíš bys mohla koupit i pivo, kdybychom zase měly společnost. Ale dneska nás Trey obě vezme na večeri.“

„Víš, že mě nemusí vláčet s sebou.“

„Chce. Předpokládám, že vezme i Owena, jestli mu to vyjde. Pojedeme do Humří klece. Vyzvedne nás kolem půl sedmé.“

„Dobře, jsem pro. Jestli pro dnešek vystačíme se zásobami, odložím nákupy na zítra. Ale teď to kafe.“

Rutina, pomyslela si Sonya znovu. Líbila se jí.

Zformulovala odpověď na e-mail a navrhla telefonickou nebo video konzultaci, až se to případnému klientovi bude hodit. A pro případ, že to neudělal Deuce, přidala odkaz na svou vlastní stránku.

Která – i když to říkala ona sama – byla naprosto skvělá.

Zatímco odesílala první e-mail, přišla zpráva od Gigi.

Sonya si přečetla, že se zadavatelce velice líbí nové logo, a zapumpovala pěstí ve vzduchu.

Četla zbytek e-mailu a příkyvovala. Nějaké ty otázky, nějaké ty pochybnosti, pár nápadů. Všechny k věci.

Odpověděla na ně, snažila se rozptýlit pochybnosti, ale pokud by přetrvávaly, nabídla i několik jiných možností.

A jelikož ji napadlo, že by se k novému logu hodil i nový znak, pustila se do něj.

Tolik se zabrala do práce, že si sotva všimla, když Yoda vylezl zpod stolu. Pak se jí ale opřel o nohu a zavrtěl ocasem.

„Copak? Aha, už je čas jít ven? Minutku. Jak to, že už je po poledni?“

To je tou rutinou, usoudila, když dospěla k bodu, kde mohla přerušit práci. Dobrou, solidní rutinou.

Vypustila psa ven, připravila si sendvič, přidala k němu pár čipsů a vzala si kolu.

Yodovi dala polední pamlsek, ale když ji nenásledoval zpátky nahoru, usoudila, že je poblíž jeho kamarád Jack.

Ještě než došla ke stolu, uslyšela míček. A tentokrát, ke své obrovské radosti, i chlapecký smích.

Pracovala téměř do čtyř a pak se přiměla pro dnešek skončit.

Už se neozývalo poskakování míčku a Yoda nebyl pod stolem ani nikde jinde v knihovně. Našla ho spát v kuchyni. Otevřel jedno oko a několikrát pleskl ohonem do podlahy.

„Jack tě utahal? Chci na vzduch a vsadím se, že si dáš taky říct.“

Lálal ji les. Dlouho se na něj jen dívala, když byl zasypaný sněhem, viděla i jelena, který přišel k sídlu, a uvažovala, jak asi bude vypadat hlouběji.

Teď, když začalo předjaří, to zjistí.

Vzala si starou bundu a vyšla s Yodou ven. Yoda se rozběhl po trase, kterou obvykle chodila, ale když se tentokrát vydala po travnatém svahu ke stromům, zastavil se a naklonil hlavu ke straně.

„Městská holka se pouští na průzkum,“ řekla mu. „Neboj, nepůjdeme daleko.“

Za chůze pořád slyšela pravidelný hukot vln tříštících se o skály, viděla, jak se na stromech i keřích nalévají pupeny. Ze země vyrážely první zelené výhonky.

Nejenže se oteplilo, ale taky přibýlo světla. Napadlo ji, jestli by si takové změny všimla i v Bostonu.

Nejspíš ne, aspoň ne tolik.

Od kraje lesa se ohlédla na dům a poklepala na kapsu, kam si zasunula mobil.

Pro jistotu.

„Půjdeme po téhle cestičce, Yodo. A budeme se jí držet.“

Pod stromy se ochladilo a světlo tu bylo o něco měkčí. Cítila borovice a hlínu – úplně jiné vůně než u moře. Vykročili po úzké pěšince a Yoda zůstával těsně u ní.

Uvažovala, kolik jiných obyvatel sídla tudy chodilo a kdy naposledy někdo vstoupil do grošovaného slunečního světla pod korunami stromů. Tu a tam se ozval nějaký pták a ve větvích ševalil vánek, jemný jako pohlazení.

Jinak panovalo čím dál větší ticho a hukot příboje se vzdaloval.

Všimla si ulomených větví a napadlo ji, jestli spadly během nějaké zimní bouře a jestli John Dee – který jí prohrnoval příjezdovou cestu i silnici a doplňoval zásobu dřeva u domu – bere některé špalky a polena právě odtud.

Bude se ho muset zeptat.

Od pěšiny, po níž s Yodou kráčeli, se větvy další, ale Sonya zavrtěla hlavou.

„Dneska ne, možná později. Možná.“

Uslyšela cosi jako bublání a ke svému údivu a nezměrné radosti uviděla potůček, který proudil – poměrně pomalu, ale přece jen – přes kameny.

„Tak se na to podívej! Máme tady potůček. Nebo potok? Každopádně ho máme.“

Přes koryto spadla silná, statná větev a vytvořila cosi na způsob přírodního mostu, po němž právě hopkala tlustá veverka, jako kdyby chtěla dokázat, že je vhodný k používání. Sonya se zasmála, ale smích vzápětí přešel ve vyjeknutí, protože Yoda se okamžitě rozběhl za veverkou.

„Ne! Yodo! Stůj!“

Ale krátké nožky už ho přenesly přes spadlou větev na druhou stranu a k Sonye doléhal jen jeho radostný štěkot.

V panice opustila pěšinu a vydala se podél břehu. Větev sice unese veverku a psa, ale její váhu by nevydržela. Zastavila se a znovu zavolala na Yodu. Uvědomila si, jak daleko došli.

Počet vycházek do lesa, které kdy absolvovala, by spočítala na prstech jedné ruky – a žádná nevypadala takhle.

Tohle je opravdu hluboký les, pomyslela si a radost se přetavila v úzkost. Hluboký a se všemi možnými divokými zvířaty.

Lesní ticho jí najednou připadalo zlověstné – a měkké, grošované světlo jako výhrůžné přitímí.

Neměla na výběr: začala scházet k zurčící vodě, aby se pokusila přebrodit na druhý břeh. Vtom se objevil Yoda, přeběhl zpátky přes větev a zavrtěl ocasem. V očích měl spokojený výraz.

„Uličníku!“ Zvedla ho a pokusila se o ten nejpřísnější pohled. „Tohle už nikdy nedělej. Žádné běhání do lesa.“

Svíjel se jí v náručí, olizoval jí obličej a ani v nejmenším nevypadal provinile.

Na zpáteční cestě ho nesla, dokud nezískala dojem, že jsou dost blízko okraje lesa, a teprve tehdy ho znovu postavila na zem.

„Ještě jednou a dostaneš vodítko, ty štěně jedno.“

Možná bych si měla koupit kompas, pomyslela si, ale pak ji napadlo, že by ho patrně našla někde v domě.

Samozřejmě ho neuměla používat, ale to se mohla naučit.

Když uviděla sídlo, uslyšela moře a vyšla na jasnější světlo, zaplavila ji vlna úlevy, ale to jí nezabrání v tom, aby se do toho lesa vydala znovu – někdy.

„Ten les je taky náš, ne, Yodo? Naučím se orientovat podle kompasu. A můžu si koupit vycházkové boty. Protože je náš.“

Vylovila mobil a podívala se, kolik je hodin.

„Poohlédneme se po Cleo.“

Přeložil Zdík Dušek